

cho phép trở lại đất liền? Tại sao xe hơi Cua-gach không chờ hẳn ngay trên đường vòng Núi Lớn? Sự thận trọng đến độ rành rang này chứng tỏ GRU nghi ngờ hẳn bị nhân viên của ông Hoàng bí mật bám gót.

Trương Thiệu bỗng tái xanh mặt. Hẳn sự nhớ lại những lời nói của ông Hoàng

Song ca-nô queo mạnh đã làm hẳn ngã nhào vào vai Bạch Diệp. Hẳn vội niu lấy thành ghế trong khi Bạch Diệp xả thêm ga xăng, con thuyền máy mảnh khảnh rẽ sóng băng băng. Trương Thiệu xa hẻm Hàng Đào, xa gia đình ông chủ tư lỵ giàu sụ chưa bao lâu mà Bạch Diệp đã thay đổi, hoàn toàn thay đổi. Da thịt nàng xăn lại như thể được tẩm luyện với chất thép, mười mấy năm trước nàng chỉ là một cô gái bèo nèo, hể đụng người hẳn là kêu đau. Chẳng bù với bây giờ, kẻ kêu đau lại là hẳn... Hồi nhỏ, Bạch Diệp cũng không có thái độ bình tĩnh như bây giờ, làm việc gì nàng cũng rụt rè, chơi trò nào mạo hiểm nàng cũng run sợ. Chẳng bù với bây giờ, nàng điều khiển thuyền máy veo veo giữa biển rộng mông mênh, cử chỉ thành thạo và đầy tin tưởng như thể nàng là hoa tiêu hàng hải thiện nghệ từng sống nhiều năm trên đại dương đầy sóng dữ,

Ca-nô tránh tránh khiến Trương Thiệu lờm lờm ở cuống họng. Hẳn thét vào tai Bạch Diệp :

— Chậm lại em.

Bạch Diệp cười lớn nhưng nàng cũng giảm bớt tốc độ. Đến khi sản ca-nô trở lại quây bình, nàng mới hỏi hẳn :

— Anh không quen đi biển ư? Thảo nào em chưa hề gặp anh trên bờ sông.

— Bờ sông nào?

— Bờ sông Sài Gòn.

— Em ra bờ sông Sài Gòn làm gì?

— Vì em là hội viên trung thành của Cercle Nautique. Ở kia, em có cảm tưởng anh gay gắt với em... Em xin lỗi anh nếu đã vô ý làm anh phiền lòng.

— Không... không... Nhiều khi anh câu bản một cách phi lý, có lẽ đó là hậu quả của nếp sống nghề nghiệp. Em cũng sống ở Sài Gòn ư?

— Như anh vậy. Người ta bảo rằng trái đất ngày nay được thu hẹp lại, đi đâu cũng chạm trán nhau vậy mà em sống ở Sài Gòn cả năm nay, không ngày nào không lướt phố trên đường Tự Do lại chưa hề thấy anh..

— Em sống một mình?

— Trương Thiệu của em ghen ư? Em sống một

minh hay hai mình không phải là điều quan trọng, anh đừng quên em đã là gái có chồng, có con, không còn là trinh nữ thơ ngây như ngày xưa nữa.

— Đối với anh, sự trinh nguyên xác thịt không đáng kể. Anh chỉ quan tâm đến sự trinh nguyên tâm thần. Em yêu anh là đủ, anh không đòi hỏi gì thêm.

— Thì bao giờ em chẳng yêu anh...

Ca nô lướt qua một khoảng sóng trắng xóa. Cõi lòng Trương Thiệu rạo rục. Hắn ngồi xích lại gần Bạch Diệp, và hỏi nàng, giọng yêu đương pha lẫn chua xót :

— Anh có thể biết rõ, thêm về đời sống của em tại Sài Gòn không ?

Bạch Diệp đáp :

—Ồ, anh không hỏi em cũng nói. Em có đầy đủ giấy tờ hợp pháp, hợp pháp ở đây có nghĩa tuyệt đối, vì những chứng minh thư này không do cơ quan làm giả mà là do chính quyền Sài Gòn cấp. Sau khi em đặt chân đến Sài Gòn thì giấy tờ đã có sẵn, người ta đã thuê cho em một căn phòng sang trọng ở một đại lý quán trên đường Nguyễn Huệ, thật là mỉa mai vì phòng em đối diện văn phòng Công ty Điện tử Việt Nam tức là tổng hành doanh của sở Mật vụ. Trên nguyên tắc, người lạ chỉ có

thẻ mượn phòng trọ ở đó sau một cuộc điều tra kin đáo nhưng sâu rộng của cơ quan an ninh, nếu hồ sơ cá nhân có một vết nghi ngờ chứ chưa nói đến bằng chứng cụ thể, là ban giám đốc lý quán sẽ trả lời là «hết phòng». Và lại, theo chỗ em biết, thì trước bin-dinh Công ty Điện tử có hai khách sạn, gồm cả thầy hơn trăm phòng song quanh năm ngày tháng đều chật ních, không có lấy một phòng trống, nhân viên an ninh đều trú ngụ ở đó, thỉnh thoảng nếu có phòng trống thì Sở Mật vụ trả tiền thuê...

—Như vậy nghĩa là em sống ở Sài Gòn dưới sự che chở của Sở Mật vụ ?

— Vâng. Như em đã nói với anh, lộ trình FM quan trọng là vì thế. Mạng lưới Phản gián của Miền Nam rất kiên cố và hữu hiệu, nếu không có sự trợ giúp của nhân viên Phản gián cao cấp thì đừng nói đến lộ trình FM hoạt động khơi khơi, chỉ riêng việc thiếu giấy tờ cũng đủ bị tóm. Không những em có giấy tờ hợp pháp, em còn có cả bùa nữa. Mà là bùa hạng nhất...

— Bùa ?

— À quên, anh tha lỗi cho em, em vừa nói tiếng lóng. «Bùa», tiếng lóng nghĩa là một loại chứng minh thư oai vệ, làm nhân viên công lực kiểm

soát ngoài đường phải lác mắt. Chẳng hạn chứng minh thư trưởng ban, trưởng toán, cán bộ hành động do ông Hoàng kỹ cấp.. Chứng minh thư em mang trong người, và được em xuất trình tại các trạm kiểm soát thuộc thứ.., bừa hạng nhất, vì trên lãnh thổ Nam Việt này chỉ có 28 tờ chứng minh tương tự... 28, anh nhớ chứ ? 28, cũng như Tao đàn Nhị thập bát tú ấy mà...

— Tại sao chỉ có 28 ? Tại sao số 28 lại liên quan đến Tao đàn Nhị thập bát tú ?

— Sở Mật vụ do ông Hoàng điều khiển có một ban đặc biệt, gồm toàn nhân viên nữ giới, mệnh danh là Ban Biệt vụ. Em không rõ ban Biệt vụ này quy tụ cả thảy bao nhiêu nữ nhân viên, người ta nói là cả ngàn, riêng ở Sài Gòn, còn kể cả khắp nơi trên thế giới thì đến 5, 6 chục ngàn, những nữ nhân viên có thành tích đều mang bí danh bắt đầu bằng chữ Quỳnh, tuy nhiên, chỉ có 28 người được mang cấp số Z. Người ta thường gọi đùa là Biệt vụ nhị thập bát Z.

— Trời, em làm cách nào để đội lột nữ nhân viên Biệt vụ mang số Z. mà không bị bại lộ ?

— Nhiều khi em cũng tự hỏi như anh, nhưng sự thật là vậy, sự thật là em mang chứng minh thư

số Z., em đi lại phây phây trong thành phố, không ai dám đụng tới em.

— Ngoài ra, em còn làm nghề gì nữa ?

— Ca sĩ. Ca sĩ nhạc pop tại các trung tâm đồn trú quân đội đồng minh.

— Em cũng biết hát ư ?

— Dĩ nhiên. Hồi chúng mình ở Hàng Đào, em chẳng hát những bài ca hương đạo cho anh nghe đó sao ? Anh chóng quên quá. Lớn lên, giọng em mỗi ngày mỗi trong, mỗi ngân và mỗi tròn. Nếu em không gặp trở ngại, có lẽ giờ này em đã là ca sĩ thực thụ.

— Hát cho quân đội Mỹ nghe mà còn chưa là ca sĩ thực thụ ư ?

— Em là ca sĩ, em hát không đến nỗi dở, nhưng em chưa hề hát tại các trung tâm quân đội Mỹ. Vì đây là giấy tờ giả. Giấy tờ được dùng để xuất trình hàng ngày. Những khi bí thế mới đưa chứng minh thư nhân viên Biệt vụ ra. Anh hiểu chưa ? Anh còn hỏi gì nữa không ?

— Không.

Trương Thiều nuốt nước bọt, dáng điệu hơi ngượng ngập. Bạch Diệp ăn nói lưu loát như thể nàng là chị cả, còn hẳn chỉ là em, đưa em út ngu xuẩn và ốm yếu, cần được nâng đỡ và bảo vệ.

Niềm tự ái của người thanh niên quen sống ngang dọc vùng đây trong lòng Trương Thiều. Hắn ngược mặt nhìn Bạch Diệp :

— Không. Anh không thắc mắc về nếp sống của em tại Sài gòn. Anh chỉ băn khoăn về mỗi một điều. Hồi nãy, anh đã hỏi mà em không nói...

— Em nhớ rồi. Anh muốn biết chi tiết về cuộc tiếp xúc của em với những kẻ chủ trương bắt cóc cháu Hoài Trương.

— Đúng, em đã đọc thấu tâm tư anh. Em nói là gặp họ cách đây hai tuần tại Sài gòn, họ dặn em là lộ trình FM sẽ mang lại tự do cho cháu Hoài Trương..

— Lệ thường, những đêm ở Sài gòn em đều lên giường ngủ sớm. Nhưng rồi đêm nào cũng như đêm nào phải đến 3, 4 giờ sáng em mới có thể chợp mắt, đó là em đã uống hàng ống thuốc ngủ, chứ nếu không uống thuốc ngủ thì đừng hòng... Cho nên tiếng là em không thích cuộc sống Sài gòn ban đêm em vẫn phải lao đầu vào để tìm quên, để kiếm giấc ngủ. Cứ chập choạng tối là em bắt đầu đi lang thang với ống thuốc ngủ trong túi, khi nào hai chân mỏi rừ, đầu nặng, mắt hoa, miệng đắng, em mới gọi xe về phòng. Đêm ấy, trời đang oi bức thì đột nhiên mưa trút xuống rào rào, em phải dụt

mưa dưới mái ki-ốt trên đường Nguyễn Huệ. Giờ ấy, chưa khuya lắm, nên trung tâm thành phố còn đông, các ki-ốt thu băng đã đóng duy còn tiệm ở đầu đường là mở, họ đang phát một băng nhạc trữ tình tiền chiến. Lẽ ra trời mưa tiếng nhạc bị át, không hiểu sao em lại nghe rõ khác thường, có lẽ vì hc mở tối đa băng loa CS 99 cực lớn, song phần chính có lẽ vì trong băng nhạc này có một bài hát ruột của em, bài hát em ưa thích nhất, bài hát để lại lòng em nhiều kỷ niệm nhất.

— Bài nào ?

— Bài «Đư âm».

— Của Nguyễn văn Tý phải không ?

— Phải. Anh biết bài «Đư âm» của Nguyễn văn Tý, tất anh cũng là người sành nhạc.

— Anh ghét nhạc lắm em ạ. Anh biết bài Đư âm là do sự tình cờ. Tình cờ anh học trong trường Kuchinô một buổi tối anh nghe một người bạn ca lên, anh nhận thấy nhạc điệu trầm bổng, tha thiết và lời ca gợi cảm, anh hỏi tên thì y đáp là bài Đư âm do nhạc sĩ Nguyễn văn Tý soạn. Y nói là bài này bị chánh quyền kháng chiến liệt vào loại ủy mị, nhưng chính vì lý do ủy mị mà nó được nhiều người hát lên lút. Thú thật với em, trong đời anh chỉ được nghe một vài chục bài ca, ngẫu nhiên anh

biết bài «Dur âm», và ngẫu nhiên anh thích nó.

— Trong sự ngẫu nhiên biết đâu chẳng có sự tiền định, hả anh ? Bằng chứng là em mê say bài «Dur âm» một cách kinh khủng. Hồi ấy, gia đình em tản cư về Phủ Nho quan, nhạc sĩ Nguyễn văn Tý từ khu IV lên đường ra Việt Bắc dừng lại đồn điền của ba em, và trong bữa ăn đêm đã trình diễn cho mọi người nghe. Trời mưa lớn ngoài trời, trong nhà nhạc sĩ Tý ca bài «Dur âm», ca đi ca lại nhiều lần nên em nhớ hết. Cái đêm em đang trú mưa trên đường Nguyễn Huệ, tiệm thu băng gần quán bán hoa cho hát bài «Dur âm», em đang mơ với kỷ niệm ngày xưa thì một người đàn ông đến sau lưng em...

— Có ai cùng trú mưa với em nữa không ?

— Không. Vì trận mưa đổ xuống bất thình lình nên ai gặp mưa ở đâu thì trú ở đấy. Hầu hết khách qua đường đều núp dưới hàng hiên bên đường. Ki-ốt ở đường chính giữa, mái hiên chật hẹp, ít người đến trú vì sợ mưa tạt. Bởi vậy ở ki-ốt này chỉ có mình em.

— Gã đàn ông lạ ấy tự xưng là đại diện cho tổ chức bắt cóc cháu Hoài Trương ?

— Không. Em đang mơ mơ màng màng thì có tiếng nói cất lên đột ngột sau lưng «bài Dur âm nghe

nào nùng quá, cô nhi», em choàng tỉnh và quay lại thì hẳn nói tiếp «cò đang hồi tưởng lại dĩ vãng mà tôi đến quá nhiều, tôi xin lỗi cô nhé».

— Trời ơi, hẳn là ai mà biết được em ưa thích bài Dur âm của Nguyễn văn Tý ?

— Vâng, khi ấy em cũng là Trời một cách sướng sốt như anh hiện thời. Hồi ở Phủ Nho quan, chỉ có gia đình em là biết em thích bài Dur âm, sau này em có chồng, chồng em đã nhiều lần cạu máy khi nghe em hát. Nghĩa là ngoài gia đình em và chồng em ra, không ai có thể biết.

— Vậy mà gã đàn ông ấy lại biết.

— Cho nên em vừa bàng hoàng vừa lo sợ. Đùng ra, em chỉ mất tinh thần trong chốc lát vì..

— Vì sao ?

— Vì gã thanh niên lạ này không có khuôn mặt dữ tợn hoặc thô tháo. Thoạt đầu em cứ tưởng là nhạc sĩ Nguyễn văn Tý. Nhưng nhạc sĩ Tý lại phi nộn chứ không cao to và cân đối, da trắng bủng chứ không khỏe mạnh, vả lại, nếu là nhạc sĩ Tý thì phải già hơn nhiều. Lý do khiến em quan tâm là vì hồi ở Phủ Nho quan em có thiện cảm xen lẫn kính mến đối với tác giả bài ca «Dur âm». nên sau khi nghe gã đàn ông lạ nói, em làm thinh. Hẳn bàng hoàng nhìn ra trời mưa rồi nói «cò

Bạch Diệp, chắc cô đã biết tôi là ai? Bạch Diệp là tên em hồi con gái, đến khi em về nhà chồng người ta chỉ gọi em là bà Quát, chị Quát, hoặc vợ đồng chí Quát, không ai biết rõ hoặc nhắc đến nữ danh của em. Sau ngày chồng em mệnh chung, em gia nhập Tổ chức, và xuống Miền Nam, hoạt động trong hệ thống giao liên, em đã đổi tên khác nên khi gã đàn ông nói em có ngay linh tính hẳn là người bắt cóc con em, Em bèn đáp «đĩ nhiên tôi phải biết ông, ông là người đang tâm phá nát hạnh phúc còn lại của một quả phụ, ông là người đang tâm làm tôi mất ăn mất ngủ gần hai năm nay, hai năm trời dằng dẳng sống trong sự đau khổ... không những tôi biết ông, tôi còn nhớ ông mãi, đến chết tôi vẫn nhớ, đầu thai lên dương thế tôi vẫn nhớ, nhớ để trả thù...»

— Hẳn tức lắm phải không?

— Không. Hôm nay kể lại anh nghe, em đã quên mất nhiều đoạn, nhiều chữ nặng nề, hôm ấy em nói luôn một hơi đến 5 phút đồng hồ, em chỉ còn thiếu nhỏ nước bọt vào mặt hẳn và ồm ồm hẳn cao quần tan nát da thịt cho hả hơi, nhưng hẳn vẫn không ngắt lời, trái lại hẳn còn nghiêng đầu nghe ra vẻ chăm chú và nể nang, em nói xong hẳn mới hỏi bằng giọng ôn tồn «cô cứ tiếp tục hạ nhục

nữa đi, tôi sẵn sàng nghe, nhưng cô đừng quên đấy nhé, mai kia hối hận, xin tôi tha lỗi tôi sẽ không chấp thuận đâu..

— Hừ... thẳng điếm!

— Em không tin hẳn là thẳng điếm. Mặt mũi hẳn không phải là mặt mũi của kẻ điếm dăng. Sách tướng có câu «ngũ nhạc triều cống, phước tự thiên lai», ngũ nhạc là hai gò má, trán, cằm và mũi, 5 bộ phận này đầy và đều thì đại phước, gã đàn ông này đúng là «ngũ nhạc triều cống»..

— Anh không dè em lại giỏi tướng số như vậy.

— Đừng hờn mát nữa, anh Trương Thiệu. Sở dĩ em phải mang tướng số ra đời chiều là để trả lời thắc mắc của anh.

— Anh hết thắc mắc rồi.

— Không. Em đã nhìn thấy trong mắt anh. Anh đang còn thắc mắc. Em biết anh ghen. Anh nghi em mềm lòng trước gã đàn ông lạ ấy phải không? Em không chối cãi là hẳn đẹp trai khác thường, hẳn quyền rũ khác thường, đàn bà gặp hẳn là phải mềm lòng, song em, em không thể mềm lòng, vì em không thể quên con trai duy nhất của em..

— Anh xin lỗi em, Em nói tiếp đi.

— Em vung nắm tay ngang mặt hẳn và hăm

đưa «tôi sẽ không khi nào hối hận, nếu có súng trong tay tôi đã bắn nát tim ông» thì hắn cười ròn rã và đáp «cô Bạch Diệp, cô vẫn ngây thơ như hồi ở Hàng Đào, chúng tôi là những người đã viết thư cho cô tại Nam vang, và khuyên cô xuống Sài Gòn, hạnh phúc đời cô sắp trở lại, cô sẽ gặp những điều cô hằng ôm ấp trong lòng, cô sẽ...»

— Hắn nói sao ? Hắn là nói em «sẽ gặp những điều ôm ấp trong lòng» nghĩa là thế nào ? Nghĩa là em sẽ được tái ngộ với cháu Hoài Trương, hay là...

— Em cũng đặt ra câu hỏi như vậy. Em hỏi hắn «những điều ông nói là những điều gì ?» thì hắn lắc đầu không đáp. Em lại hỏi «có phải là tôi sẽ được gặp lại con trai tôi» hắn bèn gật đầu «phải, nhưng đó mới là một điều», em khẩn khoản yêu cầu hắn cho em biết điều thứ hai hắn lắc đầu quày quặt rồi mỉm cười «không được, không tiết lộ thiên cơ được, cô cứ nghe lời tôi, trong tương lai gần cô sẽ thấy». Sau đó, hắn dặn em một vài chi tiết...

— Trời ơi !

— Anh cần biết những chi tiết ấy ư ?

— Không. Anh vừa suy nghĩ về câu gã đàn ông lạ nói với em đêm mưa ấy trên đại lộ Nguyễn Huệ.

Giác quan thứ sáu bảo anh rằng hắn đã biết trước em gặp lại anh trên lộ trình FM.

— Trời ơi !

— Hết anh kêu Trời, giờ đến lượt em. Em có đồng ý như vậy không ?

— Vâng. Khi hắn nói, em chưa nghĩ ra là sẽ gặp anh. Đến khi tiếp xúc tại Núi Lớn, thấy rõ Tom hùm là anh, em mới toát mồ hôi. Cho nên em có cảm tưởng...

— Cảm tưởng như thế nào ?

— Cảm tưởng chuyến đi này, chuyến đi của anh là một sự bố trí...

— Ai bố trí ?

— Em đâu biết được.

— Theo ý em thì ai ?

— Có thể là tổ chức đã bắt cóc cháu Hoài Trương. Có thể là...

Bạch Diệp nín lặng. Ca-nô trườn trượt êm ru trên mặt biển bằng phẳng. Sau những phút dữ dằn thần Biển trở lại hiền lành hơn bao giờ hết, Bóng đen của bờ biển mỗi lúc một hiện rõ với những chấm sáng mỗi lúc một lớn thêm. Chỉ độ nửa dặm nữa là ca-nô ghé đất liền..

Trương Thiệu nhia giữa mắt người yêu, giọng quạ quýt :

— Em sợ Trung ương phải không ?

Bạch Diệp thở dài :

— Biết đâu đấy, nghề này tay phải làm mà nhiều khi tay trái không biết. Có thể kẻ bố trí nội vụ từ đầu chi cuối là Trung ương. Cũng có thể là Sở Mật vụ của ông Hoàng. Lại cũng có thể,,

— Một cơ quan điệp báo nào khác ?

— Vâng. Chúng mình chỉ là những quân cờ nhỏ bé trên một bàn cờ rộng lớn.

Bạch Diệp lại nín lặng.

Vũ trụ chung quanh hai người cũng nín lặng. Ngoại trừ tiếng máy ca-nô nghe thật nhỏ như bị tắc nghẹn. Dường như vạn vật vô tri giác cũng cảm thấy sự nín lặng của Bạch Diệp hàm chứa một điều tối quan trọng. Bạch Diệp có lối nói lững lờ, thỉnh thoảng nàng ngưng lại, song chỉ ngưng lại một vài phút rồi nói tiếp.

Tuy nhiên, lần này Bạch Diệp lại giữ thái độ lầm lì. Nàng dán mắt vào đồng hồ tốc độ của ca-nô mặc dầu ca-nô chỉ chạy số nhỏ nhất, và tốc độ ca-nô chỉ bằng tốc độ chiếc xe đạp trên đường phố. Nàng chăm chú ngó đồng hồ tốc độ như thể để khỏi phải đối diện Trương Thiều, đối diện luồng nhìn tuyến soi mói của người bạn lòng. Đối với

nàng, cái đồng hồ tròn có cây kim xanh và những khoảng đỏ là phương tiện giúp nàng trốn xa được thực tại..

Thực tại quá phũ phàng..

Thực tại quá đau thương..

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu lên, mắt nàng sáng quắc như phát ra tia điện :

— Anh !

Giọng nàng vang ngân tha thiết. Lệ thương, người đàn bà kêu tình nhân bằng tiếng «anh» ngắn ngủi mỗi khi tâm thần rộn ràng.. mỗi khi da thịt rạo rục.. mỗi khi làn da môi run rẩy. Tiếng «anh» tha thiết có nghĩa là «anh yêu của em ơi, anh ôm em đi, anh hôn em đi...»

Nhưng tiếng «anh» tha thiết của Bạch Diệp lại không đồng nghĩa với sự mời mọc yêu đương.

Mà là đồng nghĩa với một sự thách thức ghê gớm. Nhìn tuyến sắc nhọn của Bạch Diệp bỗng làm Trương Thiều sợ. Hắn giật mình :

— Em ! Em làm gì thế ?

Bạch Diệp nói :

— Em cần hỏi anh một bí mật. Anh Thiều, anh Trương Thiều, anh là nhân viên của... họ phải không ?